

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atassats 10 céntims.

ADMINISTRACIO y REDACCIO: Librería Espanyola, Rambla del Mitj, 29 botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50. Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 4'50.

PANORAMAS D' ISTIU.

Els erian la llana y després la passejan.

Y quan arriba 'l bon temps, la treuhen á pasturar.

CRÓNICA.

ESPRÉS de haverse divorciat del Rey de las Húngaras, en Ramonet Necedal ha parit. Y a conseqüència de aquest part Espanya conta un partit més:

Un partit més reaccionari que 'l partit carlista, més negre que 'l carbó y més ranci que la cansalada prehistòrica.

A só de fagot, violón y trompa (lo nou partit no usa platerets ni bombó), s' ha donat a conèixer per medi de un manifest, que n' hi ha per llogarhi cadiras com a las iglesias los días de gran solemnitat.

D. Ramón Necedal s' aixeca com una especie de Boulanger mistich, rompent ab l' héroe del As d' oros y ab tota la carlinalla, per massa liberals, y traidors y sobre tot per pasteleros. D. Ramón Necedal se proposa salvar l' Espanya, y remediaria per medi de uns drapets de franela perfumats degudament en las fogueras de la Santa Inquisició.

Perque han de saber que la base sobre que descansan las aspiracions del partit nocedali, es lo qu' ells titulan «soberania social de Jesucrist.»

Aquesta soberania lo mateix encaixa ab la monarquia que ab la República. Mentres no tingan rey disponible prescindiran de testas coronadas; pero en quant ne trobin un que 's presti a servirlos de juguina, l' entregaran a qualsevol barber perque li fassi la corona, y un cop tingui la clepsa degudament pelada, li rendiran acatament en la plassa del Born, resuscitant los bons temps del Marqués de las Cabriolas.

Interinament se posan baix las ordres del Papa. Tot lo de la vida, la industria, 'l comer, las arts, las ciencias, las lletas, los invents, lo pá, lo vi, la carn, las cols, las bledas y 'ls espinachs, las monjetas y 'ls sigrons, tot haurá de passar, quan ells governin per la visura eclesiástica. No podrá lèrse un badall sense permis del ordinari. En lloch de funcions teatrals se farán triduos y novenas fins en los teatros, y quan l' ocasió se presenti y com a espectacle extraordinari, 's cremaran heretjes en totas las cantonadas.

D purada la nació de gent perversa y descreguda, fortificats per lo dejuni y las deixiplinas, nos llensarem a la realisació de las grans empresas nacionals. Armats de unas grans xeringas ben carregadas d' aygua beneyta conquistarem Gibraltar en menos de quatre días. Desde Gibraltar ab un brinco passarem al Africa y batejarém als moros, ó 'ls traurem las tripas. Ab un parell de senmanas a tot estirar, l' Africa será cristiana ó deixará de existir. De l' Africa passarem a l' America a destruir totas las Republicas, avuy all establertas, convertintlas de nou en colonias espanyolas baix la direcció suprema de las comunitats religiosas.

Y una vegada realisats tots aquests y altres prodigis, que ab l' ajuda de Déu, no poden fallar, l' Espanya de 'n Necedal, més gran y més reputada que l' Espanya de Felip II, recorrerà tota l' Europa a pas de carga, y lligantla pel coll ab un cordó de trare franciscá, anirem a estacarla per sempre més al peje de la cadira del Sant Pare.

Tal és la quinta essencia del programa del partit nocedali, programa encisador y especialment molt practich, desde 'l punt que 'l pare de la criatura ha dit ab molta formalitat:

—Si per realisarho no bastan sis anys, esperarem sis sigles.

De totas maneras, la nació espanyola, tan necessitada de tranquilitat, y de que no li rompin las efacions baix cap concepte, no té sino motius de alegría, al veure dividit en dos trossos al monstuo ignominios del absolutisme.

A un costat lo rey de las húngaras, ab sos ojalateros, ab sos cortesans perfumats y viciosos, ab tota la gent de la intriga y de las habilitats, tan incapassos d' exposar la pell per una idea, com aples pera medrar ab las desventuras de la guerra civil.

Al altre costat, y en contra d' ells, la carn de canó, los fanáticos, los ignorants, los pallussos, que ab las espardeyas ben lligadas y 'l trabuch als díes, se llansavan a la montanya, a la véu del primer capellá que 'ls alsés de cascós.

Gracias a la gran divisió del partit absolutista, perduda la fe en l' indigne representant del legitimisme, ja no s' alsaran may mes, ni han de donar mes disgustos al país.

En una paraula: un pretendent sense fanáticos es una esombra sense manech.

Y 'ls fanáticos sense pretendent son un manech sense escombra.

Fa fástich parlar de la política menuda. Sobre tot quan la tal política es tan menuda, que casi no s' arriba a veure.

Las qüestions més importants son las següents:

En Gamazo torna a arrimarse a n' en Sagasta. Fins ara D. Praxedes li semblava lleig; pero de uns quants dias ensá ja torna a semblarli guapo.

¿Qué n' ha de fer 'l país de aquests cambis de humor tant intempestius? ¿Qué li importan aquestas raresas de criatura viciada?

Si en Sagasta compregués los seus interessos prescindiria de aquests tipos que ja no tenen la menor influencia en l' opinió pública y 'ls enviaria a passeig de una vegada.

Lo mateix que ab en Gamazo passa ab en Moret.

Aquest ilustre que fins ara eslava al costat del govern en cos y ánima y sense condicions, s' ha descantellat ab un redactor del *Imparcial*, posant al actual govern com un drap brut.

Los fusionistas treuhen toch pèls caixals.

Pero no hi ha qu' espantarse. L' insigne Moret dirá que 'l redactor del *Imparcial* no 'l va entendre prou bé, que li han atribuït conceptes qu' ell no ha exposat, y tot lo demés que s' acostuma en semblants cassos.

D' aixó se 'n diu fer política fina.

Suspés l' Ajuntament de Madrid, aquell ajuntament que D. Francisco de Paula s' alabava de pendre per model; y suspés a conseqüència dels seus trátechs y negocis, lo govern a passat dias y més dias buscant arcalde nou y no trobantlo.

En Puigcerver s' ha negat a serho.

Lo Duch de Veraguas, dos quartos del mateix.

En Mellado ha dit que no s' embolicava.

Ja casi a n' en Sagasta no li quedava més remey, que cridar al Bou de Alcalá de Chisvert, per si volia treure 'l de un gran compromís, encarregantse de la vara.

A última hora sembla que un Sr. Martinez Luna 's presta a desempenyar lo càrrech.

En Sagasta podra dir:

—No havent trobat a la rerra un bon arcalde, hi acudit al cel, despenjant la Lluna.

La Lluna arcalde de Madrid, lu Sol regidor de Barcelona, y 'ls ajuntament pléns d' estrelas ab qua y de nebulosas...

Los fusionistas dirán:

—Vaja, no diguin, que l' administració municipal es un cel.

P. K.

UITCENTS arquebisbes, bisbes, patriarcas y prelats de tota la cristiandat, que val tan com si diguessem «un femer de mitras» han demanat al Papa que concedeixi a Colon lo titol de venerable.

Quatrecentos anys han necessitat las eminencias de la Iglesia para compondre que l' immortal descubridor de America era digne de alguna distinció.

Francament, ¡si anessin ab tanta calma en cobrar los comptes dels funerals, no 'n passarian poca de gana!

De totas maneras, poch es lo que Colon tindrà de agrairlos. Avants de que la Iglesia pensés en concedirli un reconet en la gloria del Cel, la historia li havia otorgat un dels sitis més eminents de la immortalitat humana.

¿Algú de vostés coneix al M. I. Sr. D. Joaquim Retallar, canonge dignitat de xantre de aquesta Catedral Basílica?

Si algú de vostés está enterat del seu paradero, tingui l' amabilitat de advertirli que 'l jutje municipal del districte de la Llotja 's desganyita cridantlo per medi de edictes, demanantli que 's deixi veure pera celebrar judici de conciliació ab un tal Sr. Acillona.

Perque, la veritat, fa molt mal efecte, que s' ignori 'l paradero de tot un Sr. Canonge, dignitat de xantre de aquesta Catedral Basílica.

De totas maneras, me semblá a mí que si 'l jutje s' hi empenyava l' trobaria, si no al cor a l' hora de aná a cantar, l' últim dia de cada mes, a l' hora de anar a firmar la nómina.

Cosas del *Correo catalán*:

«Los pobles preferian veures visitats pèls carlistas que pèls cantonals y per las tropas del govern de la República.»

¿Ah sí? ¿Y per qué?

Lo mateix *Correo* ho explica.—«Los carlins castigavan durament lo robó y fusellavan als cacos de professió.»

No es veritat. Si 'ls carlins haguessen fusellat als lladres, s' haurian aniquilat ells ab ells, fent innecessaria la persecució de las columnas.

Tots los ministros, a lo que sembla, treballan per introduhir economias en sos respectius departaments.

Però cada hú emplea unas estisoras de distint tanyo.

Aixís, lo ministre de Foment, lo ministeri que més hauria de gastar per dotar a Espanya de obras públicas y altres elements de riquesa, de un sol cop d' estisoras retalla 7 milions de pessetas.

Mentres que 'l de Gracia y Justicia encarregat de pagar al clero, ab 700 mil pessetas de rebaixa ja creu haver fet una gran cosa. ¡Y cuidado que de aquesta suma no 's rebaixa un céntim als capellans.

Figúrinse que Espanya es un aucell que té aspiracions a volar.

Donchs lo ministre de Foment li talla las alas.

Y 'l ministre de Gracia y Justicia li lliga un sabatot a las potas.

Lo que aquí fa falta no es economia de alas, sino economia de sabatot.

Lo general Cialdini ha acceptat la representació de Italia a Madrid, y ja 's diu avants de pendre possessió del càrrech, que Crispi, 'l tremendo Crispi, li ha recomenat que lassa 'ls majors estorsos a fi de conseguir qu' entri Espanya en la triple aliansa.

Lo general Cialdini farà molt bé no embolicantse. Espanya no necessita entrar en lloch, y menos a la gabi del tigre alemany.

¡Y dirán que las cosas d' Espanya van tant malament! ¡Que l' agricultura sucumbeix, que la industria agonisa!

¡Vaya unas preocupacions més tontas!

Calculin si anirem bé ab un dato no més. De Madrid solament han sortit aquest istiu més de 70,000 personas per l' estació del Nort.

70,000 madrilenys que tenen recursos per anarse'n a passar l' istiu a fora.

Quan a provincias nos queixém, ho fem per vici. 70,000 madrilen os proclaman que la Ilimona, per espremuda qu' estiga, encare raja.

A Cruzilles (Fransa) s' están instruhint diligencias contra 'l rector de aquella parroquia, una ánima piadosa que, revólver en ma, anava a matar a la seva mare, y rebé la bala una pobre criada, a interposarse entre l' assessi y la víctima per evitar un crim tant monstruos. La criada mori instantáneament de un bálasso al cor, y l' assessi tractá inútilment de suicidarse.

¡Quins exemples més piadosos!

A un nocedali li preguntava un carcunda:

—¿No diheu que voleu la religió per damunt de tot?

—En efecte.

—¿Y donchs, com s' explica que 'l manifest de 'n Necedal no 'l firmi un sol capellá?

Y 'l nocedali va respondre estarrufantse:

—¿Qué has vist may algún capellá que siga bon religiós?

Hi ha detalls petits que pintan cosas grans, tan grans que no cabrian sobre la tela de un quadro.

Si un pintor hagués anat fa pochos días a la porta de l' Aduana de Málaga hauria vist un subjecte, inmóvil, ab un lleterero penjat al coll, que deya:

«El maestro de instrucció primaria de Benayalón implora la caridad pública.»

Bastaria pintar aquest tipo per possehir un gran quadro. Un quadro que sense que ningú s' atrevis a desmentirho 's podria titular: ESPANYA.

CARTAS DE FORA.—Los nostres amichs del Vendrell nos comunican una noticia altament satisfactoria. Molt temps feya que aquella democrática vila, vivia desconcertada, sent juguina del caciquisme. La divisió dels elements republicans y la indiferencia de la majoria dels vehíns donavan vida a las oligarquias que tenen dividida y empestada a la provincia de Tarragona. Després de alguns anys d' abandono y de marasme, va bastar la véu de *inteligencia republicana*, perque tots los que professan las ideas democráticas sentissen la necessitat de una poderosa reorganisació de las nostras forsas. De una reunió pública que 's veje sumament concorreguda, nasqué l' idea de crear un *Cassino* mixto republicá, haventse nombrat una comissió pera portar a bon terme l' pensament, de la qual forman part republicans tan antics y probats com los Srs. Boxadós, Vinyas, Martorell, Foix, Arans, Salvó y altres, tots ells entusiastas, y capassos tots ells de donar un bon exemple a todas las poblacions de Catalunya, ahont predominan las ideas democráticas.

Encare que algún element insignificant haja intentat oposarse a la idea aquesta prospèra, perque ara 's tracta de anarse'n dret al bulto, y no es qüestió d' entretenirse *sent embuts*.

Rebin la enhorabona més cordial los republicans del Vendrell, que han comprés que avuy, en vigílas del establiment del sufragi-universal es hora de oposar la integritat de las ideas a las cábalas del asquerós caciquisme.

Lo rector de Sardanyola va dir als pagesos qu' ell se vey capás de aturar la malura de las vinyas, sempre que 'ls pagesos li asseguressin una bona cantitat de ví. Apesar de que aquests van ferho, avuy las vinyas del terme están poch menos que perdudas. Si las cosas van seguint aixís, no 's cullirà ni una canadella de ví, per dir missa.

LIBERALISME... Y LIBERTINATJE.

DESDE el moment que l'obra famosa del Doctor Sardá y Salvany va obtenir la recomendació eficaç de la Congregació del Indice, los neos de totes midas, las beatas de totes las calanyas y 'ls escarbats de totes las carboneras anavan per carrers y plassas, per iglesias y santuaris, cridant fins á desganyitarse:

—Ja ho veyeu, el liberalismo es pecado. Aixís acaba de declarar-ho una corporació tan venerable, tant santa, tan infalible com la Congregació del Indice de Roma.

Y desde alashoras el liberalismo va ser un pecat. Perque, no hi ha que donarhi voltas. La Congregació del Indice está composta de lo més granat de lo més auster, de lo més serio del Romá Colegi. Sacerdots que ab la seva sola presencia imposan: sants de carn y ossos, que no esperan sino l' hora de la mort per anarse'n al cel, de correguda, á gosar las inefables venturas del Paradís.

¿No es veritat Doctor Sardá y Salvany?

Sóls que alguna vegada...

Pero res: fem una mica historia.

Formava part de la Congregació del Indice un tal Pare Sacchari, desempenyant per sos mérits y virtuts lo secretari de aquella respectable corporació.

Un dia va dirse:

—¿Sabéu lo Pare Sacchari? Ha desaparecut de Roma.

Gran consternació.

Precisament lo dia que l' Pare Sacchari va desapareixe, havia de predicar un sermó á la iglesia de Sant Francisco. Los devots l' esperavan ab ansietat. ¡Era tan eloqüent!... ¡Predicava tant bé, l' Pare Sacchari!...

—Pobre Pare Sacchari—deyan alguns.—¿Per forsa deu haverli ocorregut una desgracia!

Aixís era, en efecte: lo venerable secretari de la Congregació del Indice tenia la inmensa desgracia de gastar més de lo que guanyava, d' entraparse sense escrúpols y de jugar á la bolsa, sense sórt... ¿Volen més desgracias reunidas?

Per últim, veyentse empaytat pels inglésos y no sabent ja de qué fer manegas, va disfressarse de persona y va fugir de la Ciutat eterna, deixant un descubert de 300,000 missas.

Un rasgo que l' acredita de hábil estrategich.

En lo moment de fugir, y per evitar, sens dupte, que l' entranquessin, va escriure una carta al jutje, denunciand l' a la seva criada de que l' havia robat. Per interina providencia, la criada va anar á la presó, y mentres tant, lo Pare Sacchari, sense sotana, corria ab tot desembrás, fins á perdres de vista: Naturalment, l' acusació contra la criada, va resultar una impostura. No sols aquella pobre dona no l' havia robat sino que l' Pare Sacchari, al fugir, li devia la mar de mesadas.

Y ara ve l' hó, Doctor Sardá y Salvany

Tinch entés—voldria no equivocarme—que aquest pare sense fills—pero ab molts inglésos, siguié qui després de llegir la seva obra famosa, doná l' dictámen, que adoptá la Congregació del Indice, declarant de la manera més solemne que El liberalismo es pecado.

Si es aixís, no puch menos de reconeixe, posada la má al cor, que l' Pare Sacchari ha de ser per forsa, una primera autoritat en la materia.

Ara no més falta que la mateixa inspirada ploma que ha escrit El liberalismo es pecado, dediqui al Pare Sacchari un nou libre edificant que podria titularse: El libertinaje es virtud.

P. DEL O.

LA REFORMA.

Ara sí que va de serio: á Madrid ja han aprobat tot lo plan de las reformas de la nostra gran ciutat.

Diu que s' har de tirá á terra tots aquestos barracóns que avuy dia s' apilotan en carrers y carreróns.

Farán noves clavegueras, hi haurá fonts á tot arréu, y tindrem salut á dojo y aygua bona y per poch preu.

De jardíns n' hi haurá á dotzenas, de farolas un cabás, monuments á carretadas y una plassa á cada pas.

—Eh, qué monol!

—Sí que ho es...

—Oh! Y encare hi ha més cosas...

—¿Sí? Pues vinga, ¿qué hi ha més?

—S' obrirán inmensas vías, no sé quantas (deu ó vint!) desde l' Born fins á can Túnis, de las Corts hasta l' torín.

¡Res de casas! tót palacios, fets de mármol del millor, y voltats de grans magnolias perque donguin bona olor.

Los carrers tóts tindrán pórtichs y així l' sol no 'ns cremará, no hi haurá perill de cotxes y la gent no 's mullará.

Sota aquestas grans arcadas, s' hi veurán molt á menut sotás públichs, dels de mollas y ab respaldó de vellut.

—Eh, qué monol!

—Sí que ho es...
—¡Oh! Y encare hi ha més cosas...
—¿Sí? Pues vinga, ¿qué hi ha més?

—Al Padró hi farán un Parque, un per llá als Escudellés, un altre al portal del Angel y un davant del Bonsuccés.

De mercats n' hi haurá un escándol, tan, que qualsevol vehí al sortir no més de casa, ja tindrà l' mercat allí.

Lo tranvia anirà enlayre, sobre un pont llarch y segú, perque no xoqui ab los ómnibus ni atropelli may ningú.

Construirán mil sumideros per senyoras y senyors, y grans kioscos per refrescos y fanals anunciadors.

—Eh, qué monol!

—Sí que ho es...

—¡Oh! Y encare hi ha més cosas...
—¿Sí? Pues vinga, ¿qué hi ha més?

—Las aceras serán amplas, los carrers estarán nets, ¡fins los arbres de la Rambla pujarán iguals y drets!

L' alumbrat ha de se espléndit y ab tan luxo repartit, que la gent casi bé ignori quan es día y quan es nit.

Los vestits dels pobres guras serán tots de panyo bó; los sereno al dar l' hora pujarán tots fins al dó.

Y ab aquestos adelantos y aquests plans tan ben trassats, Barcelona será prompte un modelo de ciutats.

—Eh, qué monol!

—Sí... ¡sí 's fes!

—Per qué ho diu?
—Perque per ferho, hi ha molts plans... y poch dinés.

C. GUMÁ.

UN PARTIT MÉS.

A tè rahó 'i ditxo: al istiu tota cuca viu.

¡Repárin en Nocedal quina manera d' espavilarse!

Ell sab perfectament que 'ls carlistas no son res més que una especie de cucas de la tranquilidad d' Espanya. Y sapiguent aixó ha cregut que l' istiu era la millor ocasió pera mirar si aquestas cucas se reproduhian. Y ha format un nou partit pèl seu us particular.

A la quènta aixó en ell no es una idea nova. Diu qu' en vida de son pare, en Nocedal ja butxinejava tot lo día aconsellantli que formés un partit nou, á la mida del seu gust.

—Mentres estiguém supeditats á don Carlos—li deya tot sovint—no farem res. Estém completament lligats: hem de rebre las sevas ordres y cumplirlas per estúpides que sigan, y no tenim cap esperansa de recompensa, perque vosté sab tan bé com jo que aixís pujará en Carlos al trono, com ara plouhen cascabellitos.

—Bueno—replicava son pare—no estich per partits nous ni per xeringas. Soch ja massa vell y no sé cóm se m' assentaria un cambi d' herbas.

—¿D' herbas?

—Volfa dir d' ayres.

—Si vosté no hauria de fer res casi bé! Ja 'm cuydaria jo de tot...

—¿Tú? Ves, ves, criatura. ¡Qué sabs tú d' aquestas cosas!

—¿Jo? ¡Prou!

—¡Veyám si 'm carregarás encare!

Puch més poch menos, las conversas de pare y fill sempre acabavan de la mateixa manera.

Lo fill volguent arrastrar á son pare á la insubordinació y á la rebeldia, y l' vell resistintse y trayent lo Sant Cristó gros per ferlo callar.

Mort don Cándido, en Ramonet ha volgut realisar l' ideil de tota la seva vida.

Lo seu primer plan va ser ficarse tot lo carlisme á la butxaca; es dir, quedarse l' partit per ell.

—Senyor—escribia á don Carlos—es impossible que desde Venecia poguéu dirigir ab acert la política espanyola ni organizar lo vostre partit. Sou lluny, teniu debers que cumplir ab la familia, ab lo Papa, ab Hungria... Vos viatjéu sovint: vos no coneixéu los nostres homes ni las nostras cosas... ¿Voléu seguir lo meu consell? Donéume á mí la direcció absoluta y exclusiva del carlisme, ab facultats omnímodas y generals. Jo faré jo destaré: donaré y retiraré gracias, dictaré ordres, combinaré lleys y de tan en tan 'us presentaré, 'ls comptes: tan guanyat, tan perdut y prou. Vos no 'us cuydareu de res: menjareu, beureu y dormireu y si un día teniu la sort de triunfar, jo vindré á Venecia y us diré: Apa, l' trono está á punt. ¡Quan vulguéu...!

—Pero don Carlos no 's va deixar seduhir per aquestas rahons; va compendre la intenció de 'n Ramonet, y li va respondre sense ferhi embuts:

—Ets un atrevidot y un irreverent. M' has parlat d' Hungria y aixó no t' ho perdono. Obehir y calla y ¡ay de tú! l' dia que tornis á descarrilarte!

—¿Sí? ¿obehir y callar? Bo es en Ramonet pera descendir fins aquest terreno.

Ja no va vacilar més. Ell volia, necesitava un partit que l' seguís incondicionalment, y si don Carlos no li entregava l' que havian format aixó ray! se 'n faria un de nou.

Y ja se l' ha fet. Es un partit flámant, fresch, que surt de la botiga y que vé al mon ab grans esperansas.

Ha comensat, com es natural, pèl comensament: ha publicat un programa, ab la llista de la companyia per ordre alfabétich y l' plan de las funcions.

La relació de principis es una mica llarga, pero pot extractarse aixís:

«Libertat absoluta y complerta per tots los que segueixin á n'eri Nocedal.

«Garrotada seca als que tinguin l' osadía de no volguerlo seguir.

«Restabliment de la Inquisició, aumentada y perfeccionada ab tots los adelantos del sigle.

«Ruptura de relacions ab todas las nacions que 'ns rodejan.

«Prohibició absoluta de que cap barco surti dels ports sino pera anar á pescar.

«Y abolición de la imprenta... ó de las imprentas que fassin altra cosa que missals y breviaris.»

Tots aquests principis poden resumirse en un, que vé á ser la clau de tot lo sistema:

«No hi ha més Déu que Déu, y en Nocedal es lo seu únich representant sobre la terra.»

Per lo que toca á principis, lo partit, com se veu, neda en la abundancia.

De lo que, vá escás es de personas: casi tot son carlistas antíchs.

Per xo en Nocedal dirigeix tots los seus esforços á la recluta de personal práctic y laborios.

Y en confiansa puch dirlos una cosa. Diu qu' está en tractes ab una eminencia ex-demócrata, ex-popular y ex-apreciada; una persona que 's llubeix tan ab la seva eloqüencia com ab los seus portentosos salts mortals...

—¿Vol dir en Martos?
—Si senyors. ¿Qué ho creuhen impossible? De més verdas se 'n maduran...

FANTASTICH.

«Romero Robledo ha visitat á n' en Cánovas. Després ha visitat á n' en Martos. Y ara resulta qu' en Romero, en Cánovas y en Martos están d' acort.

A vostés los semblará impossible que pugan posarse de acort tres homes de tan distintas procedencias.

Donchs es induptable qu' están de acort en una cosa: en que quant més se prolonga un dejuni, més apreta la carpanta.

¿Se vol evitar que l' Papa se fixi en un siti determinat?

No hi ha més que aixecar davant del seu domicili una estatua de Giordano Bruno.

Francklin va inventar le para-llamps. Los libre-pensadors han inventat lo para-papas.

A Paris ha de celebrarse un de aquests dias un dinar nacional de 16,000 arcaldes.

Sento una veu débil del cantó de Olérdola, exclamant:

—¿No veuhen? A Fransa 'ls arcaldes també menján. Es veritat: pero allá menján poch y paheixen bé; tot lo contrari de aquí.

Diuhén alguns periódichs francesos que pera las próximas eleccions generals s' han posat d' acort lo Conde de Paris, lo princep Victor y en Boulanger.

Y alegre diu la República:

—La cosa 's presenta bé, perque aixís podré matar tres aucellots ab un tret.

Deyam la senmana passada que pèl districte de Roquetes abont lo dia 18 del actual deuhén celebrarse eleccions, se presentavan tres candidats, tots tres ministerials. Pero desde alashoras ja se 'n han presentat dos més. Avuy los candidats son cinch, ministerials tots, y tal vegada l' dia de la elecció ja sigan set, tants com pecats capitals.

Persistim en lo mateix que deyam dissapte.

—Electors de Roquetes, ja que l' govern té tantas ganas de jugar, enviheuli un mico.

L' altre dia en un carrer bastant centrich, un moro cego demanava limosna invocant la Verge del Carme.

Jo conech un moret libre-cambista que també demana caritat, invocant la ventura del país.

No hi ha res pitjor qu' estar cego.

Adhessions al Papa qu' envian á El Siglo futuro, desde Marchena:

«José M^a. Lobo, Ignacia Vergara y Villalon de Lobo, Ignacia Lobo y Vergara, Ramona Lobo y Vergara, Rosario Lobo y Vergara, Manuel Lobo y Vergara, Maria Josefa Lobo y Vergara, Pilar Lobo y Vergara, Concepción Lobo y Vergara y Carmen Lobo y Vergara.»

Una verdadera llopada que s' ha introduhit en lo mistich remat cuberta ab pells d' ovella.

Lo Diari de Catalunya, per cada sant del Cel, té un piropo distint.

A Sant Jaume, l' dia de la seva festa, l' anomenava hijo del trueno.

A Sant Domingo de Guzmán, li diu martillo de los herejes.

No se, vatua listo, com s' ho pendrà Sant Domingo: lo que si m' consta es que qualsevol capellà que li diguin martell, se 'ns tira a sobre com una fiera.

Mentres la reyna regent recorria l' carrers de San Sebastián, la gent del poble deva, en idioma vascongat: «Erreguina sera, lurra bañon ederraqua.»

Que traduhit al català vol dir: «Sou la reyna més hermosa de la terra.»

¡Erreguina! ¡Lurra! ¡Ederraqua! Vaja que hi ha piropos vascongats que semblan esgarrapadas.

Se prepara una nova pelegrinació a Lourdes pel dia 2 de setembre.

Una allocució, ab acompañament de piulas, excita als catòlics catalans a anarhi. S' inaugura una nova iglesia, en la qual hi ha una capella de la coronació d' espigas, costejada per Espanya.

Y diu l' allocució:

«Si la impiedad ha coronado a Jesús de espinas, coronémoslo nosotros con la corona de misticas rosas del Santo Rosario, y seamos dignos de ser coronados un dia con la corona de la gloria eterna.»

¡Válgam Déu, quanta corona!
Firman l' allocució dos capellans, ó com si dignéssem: dos testas coronadas.

Diumenje, noticia alegre:
«La reyna regent ha preguntat per telégrafo sobre l' estat de salut del Sr. Marqués de Olérdula.

Dilluns, noticia trista:
«S' ha agravat algún tant la malaltia que sufreix l' arcalde de Barcelona.»

¡Han vist cas original!
—Senyors, per la mort de Déu; no m' estufe, no m' infleu, que tinch dolor y m' fa mal.

Capitul de las partidas.
Desde que l' Bou va alsarse a Alcalá de Chisvert, las partidas s' han fet de moda. Ja no pot sortirse al camp a donar un passeig, sense que a un hom lo prenguin per un bou ó a lo menos per un badell.

¿Dona la casualitat que passa per la carretera de Lleyda a Tarragona un destacament del regiment de Borbón? Donchs cop de maneta al telégrafo, y vinga

anunciar pels quatre punts cardinals: «S' ha aixecat una partida en las inmediaciones de Vimbodi.»

¿A la Pobla de Ciervols, una comitiva de segadors fan la mitjdiada ajeguts a la sombra de un arbre? Una altra partida.

¡Y aixó que si l's segadors estavan ajeguts, no podian dir que s' haguesen alsat!

Al Ajuntament de Madrid li ha succehit lo mateix que a certas criadas.

Vamos a veure ¿per qué las mestressas las tiran al carrer la major part de las vegadas?

Per lo mateix que hi han tirat al Ajuntament de Madrid; per las sissas.

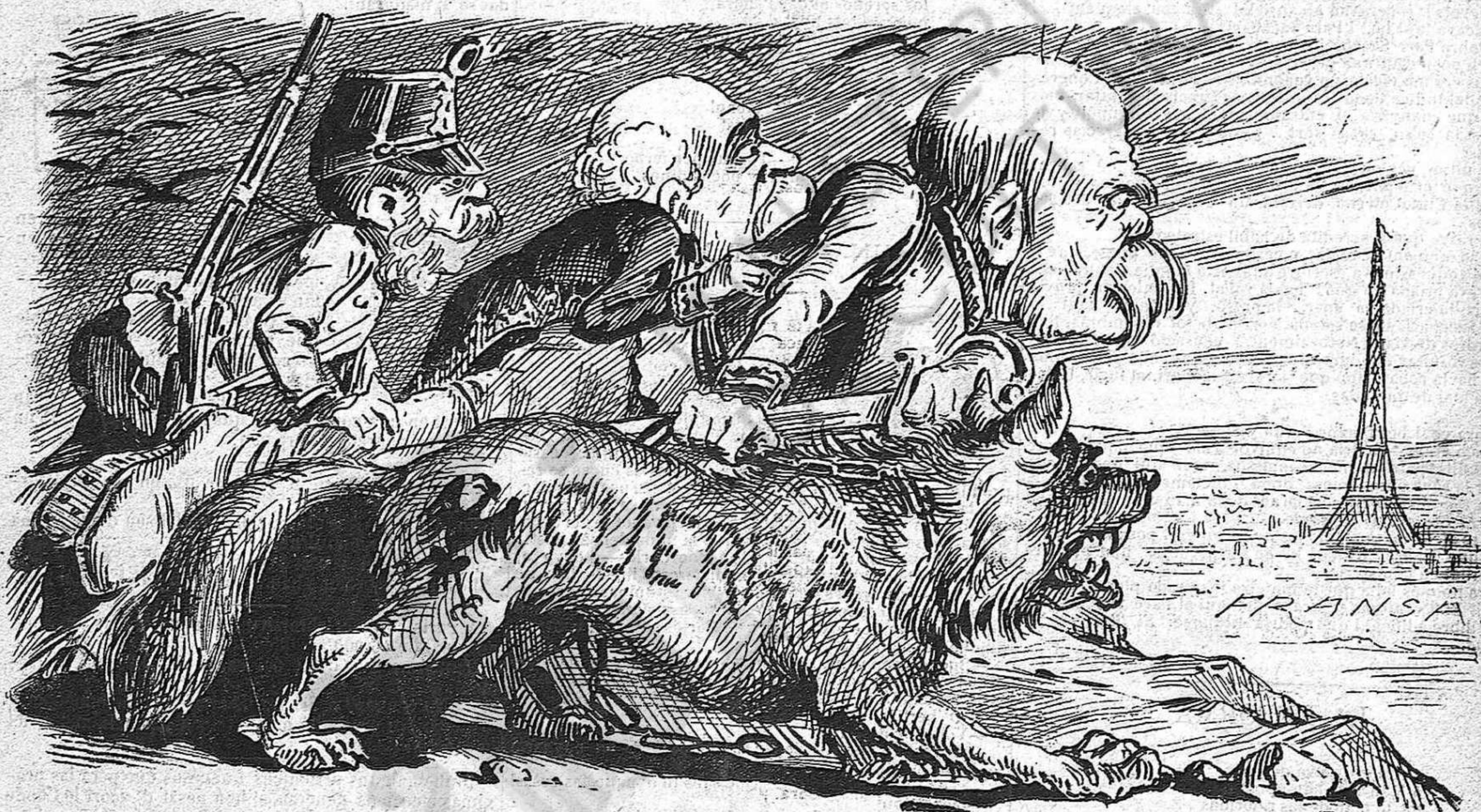
Lo general Lopez Dominguez se 'n vá a Paris a veure las maravallas del gran concurs universal.

Vaja que ja no podrán dir los que l' tenen per home prudent que l' nebot del oncle no haja corregut una gran exposició.

Al rey de Portugal los metjes més reputats de aquell pais li aconsellan que se 'n vaja a viatjar per l' extranger.

¡Mala senyal!
¡Pobre monarca, quan fins los metjes l' envian a passeig!

LOS ENEMICHS DE LA CIVILISACIÓ.

Esperant l' ocasió de engegar la fiera.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciudadans Curpiente y C., Tófol Mora, Aprement forner, Ton Llonya y C., E. Palló, Noy Ros, J. Salau, Q. Mora, V. Andrés, Anita Noceda, y K. Novas del K. Stelt:—Lo que 'ns envien no fa per casa: Ciudadans Cap de Cindria, Fandilleta, J. Slaramsa, Joseph Terri, J. T. Anquila, Marangy, Quatre burots, Joseph Pep y C., Jordana, J. Rossell y Boig y B. Torres:—Insertarém alguna cosa de lo que 'ns envien.

Ciudad M. B. (Valls) ¿Creura que no trebem manera de dirho sense ofrendre la moral? Per altra part, de tolas las noticias té de haverhi qui 'n responga sense temor de comprometes.—T. Doy: Lo sonet es molt gracios; pero ja comprén vosté mateix que no pot publicarse.—Pepinillo: Voldriam que s' expliqués ab més claretat y que firmés la carta.—Escanya Surelle: No podem aprofitar més que un epigrama.—Marqués de Oloro pelas: Ja ho haura vist insertat.—A. Riusech: Los versos van bé.—Lluís Salvador: La poesia té es casa novetat. La zarada anira.—Lope de Pega: Lo que 'ns envia ja no haviam llegit no recordem ahont.—E. Sala: Los dibuixos s' insertaran; pero si tardém una mica no s' impacientí.—J. Alamaliv: La sonet es molt incorrecte: aceptém logogrifo y geroglífich.

LO INSERTAT EN L' ULTIM NUMERO.

1. XARADA.—Ca-no-vas. Mar-tos.
2. GEROGLIFICH.—Per notas un notari.

Han endavinat las 2 solucions los ciudadans Sastret, Un Nicodemus, Cassador de Guallas, Miranuis y P. M. N. N' han endavinada 1 Tomás Riu, Palitrocas y un Xitxaretlo.

XARADA.

Un cert amich meu un dia l' honor va tersa-primera, ab una prima-tercera, que á mi dos la dirigia, de la Prima-segona-tres lo meu bell y pur amor, y ofegant la rabia al cor veyent mon honor ofés, al moment lo vaig retar á un desafio á pistola... (Mes era ab pólvora sola y no l' vaig poder matar.)

JANET DE L' OIRA

LOGOGRIFO NUMERIC.

- 1 2 3 4 5 6 7 8 9.—Poble de Catalunya.
1 9 3 6 9 6 2 3.—Un ofici.
1 2 3 4 7 8 9.—Un poble de Catalunya.
1 9 6 7 4 9.—En los presiris.
9 3 7 4 9.—En las plajás.
3 7 8 9.—Instrument agrícola.
3 2 1.—Nom de home.
6 2.—Nota musical.
5.—Una lletra.

PEPET BE L' FSPUGA

GEROGLIFICH.

X
:C O C:
OO
:C O CI
A

J. ALAMALIV.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Tea...